

PREȘEDINTELE REPUBLICII MOLDOVA

23 noiembrie 2018

Nr. 011-06-106

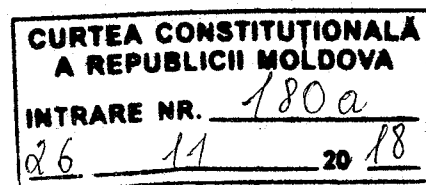
**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
A REPUBLICII MOLDOVA**

*str. Alexandru Lăpușneanu nr. 28,
Chișinău MD 2004,
Republica Moldova*

SESIZARE

prezentată în temeiul Hotărârii Curții Constituționale nr. 9 din 14 februarie 2014
și în conformitate cu art. 25 lit. a) din Legea nr. 317-XIII
din 13 decembrie 1994 cu privire la Curtea Constituțională
și cu art. 38 alin. (1) lit. a) și art. 39 din Codul jurisdicției constituționale
nr. 502-XIII din 16 iunie 1995

**pentru examinarea constituționalității Codului serviciilor media audiovizuale
al Republicii Moldova nr. 174 din 18 octombrie 2018**

I. AUTORUL SESIZĂRII

Președintele Republicii Moldova,
Igor DODON

Republica Moldova
Chișinău, MD 2073
bulevardul Ștefan cel Mare și Sfânt 154

tel.: (+373) 22 251 016
(+373) 22 785 561
fax: (+373) 22 780 713

II. OBIECTUL SESIZĂRII

Prezenta sesizare are drept obiect examinarea constituționalității Codului serviciilor media audiovizuale al Republicii Moldova nr. 174 din 18 octombrie 2018.

III. EXPUNEREA PRETINSEI SAU A PRETINSELOR ÎNCĂLCĂRI ALE CONSTITUȚIEI, PRECUM ȘI A ARGUMENTELOR ÎN SPRIJINUL ACESTOR AFIRMAȚII

Pe 18 octombrie 2018, Parlamentul a adoptat Codul serviciilor media audiovizuale al Republicii Moldova nr.174, pe care, ulterior, l-a remis Președintelui Republicii Moldova spre promulgare.

Urmare examinării acestuia de către șeful statului, pe motivul identificării carențelor, Codul nr. 174/2018, în temeiul art. 93 alin. (2) din Constituție, a fost remis Parlamentului, spre reexaminare, prin Scrisoarea de remitere nr. 01/1-06-99 din 2 noiembrie 2018.

Astfel, pe 8 noiembrie 2018, Parlamentul Republicii Moldova a reexaminat în ședință plenară Codul nr.174/2018 cu menținerea hotărârii adoptate anterior, ulterior, l-a remis Președintelui Republicii Moldova spre promulgare, prin Demersul nr.DPC/C-6/214 din 12 noiembrie 2018, recepționat de Aparatul Președintelui Republicii Moldova la aceeași dată.

Analiza prevederilor respectivului Cod a permis identificarea unui șir de norme ce comportă carențe, care cumulativ afectează drepturile constituționale ale cetățenilor, astfel:

Articolul 5 alin. (2) instituie cercul informațional determinat din care pot proveni serviciile și programele de televiziune. Potrivit acestor stipulări, programele audiovizuale achiziționate urmează să aibă proveniență fie strict europeană, fie a statelor membre ale Convenției europene privind televiziunea transfrontalieră.

Prevederile art. 17 alin. (4), avînd scopul declarat – protejarea spațiului audiovizual național, instituie reglementări care concentrează și monopolizează

spațiul mediatic cu programe de televiziune și radio cu conținut informativ-analitic, militar și politic, produse în statele membre al Uniunii Europene, SUA și Canada, precum și în cele care au ratificat Convenția europeană cu privire la televiziunea transfrontalieră. Acest rastru cuprinde doar un procent nesemnificativ de surse informaționale produse în cele peste 190 de state ale lumii, limitând astfel accesul consumatorului autohton la produse media de altă proveniență.

În aceeași ordine de idei, Codul reduce arealul spațiului cultural, menționând că acesta va reflecta exclusiv diversitatea culturală națională și pe cea europeană. Or, conceptul noțiunii „cultură” coroborat cu cel al noțiunii „diversitate” combat, prin definiție, delimitarea unui mediu informațional îngust și strict determinat.

Reiterăm că, în Hotărîrea nr. 17 din 6 decembrie 2012 pentru controlul constituționalității unor prevederi din Codul audiovizualului al Republicii Moldova nr. 260-XVI din 27 iulie 2006, Curtea Constituțională a reținut că orice restrîngere a libertății de exprimare și de informare nu este justificată dacă nu se poate dovedi în mod convingător că este necesară într-o societate democratică.

Trebuie demonstrată existența unei necesități sociale imperioase care a determinat aplicarea acestor limitări asupra exercitării dreptului la libera exprimare.

Articolul 16, care reglementează dreptul de acces al persoanelor cu dizabilități de văz sau auz la serviciile media audiovizuale, poartă un caracter superfluu, de moment ce Constituția, prin prisma art. 15 și art. 34 garantează acest drept tuturor persoanelor fără a face distincție pe criteriu de dizabilitate.

În altă ordine de idei, prevederile menite să reglementeze suspendarea și retragerea licențelor de emisie, comportă abateri de la principiul transparenței și legalității. Prin prisma Codului examinat, Consiliul Coordonator al Audiovizualului posedă o marjă efectivă de discreție în aplicarea acestor sancțiuni. Totodată, legea prevede aplicarea acestora în cadrul unei proceduri extrajudiciare. De altfel, art. 20 din Constituție consacră expres faptul că orice persoană are dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care violează drepturile, libertățile și interesele sale legitime.

În acest sens, mecanismul aplicabil de Legea abrogată nr. 603-XIII din 3 octombrie 1995, și anume – sistarea sau încetarea activității instituțiilor audiovizualului, se realiza prin intermediul unui proces judiciar și este unul corespunzător principiilor legalității, transparenței și democratismului *per ansamblu*.

Astfel, în Codul examinat sînt create premise pentru abuzuri și influențe asupra agenției media, ba chiar atentarea la dreptul de proprietate privată în condițiile în care licența de emisie constituie un bun în sensul hotărîrilor anterioare ale Curții Constituționale și ale Curții Europene. Or, art. 46 din Constituție consfințește că dreptul la proprietate privată, precum și creanțele asupra statului, sînt garantate.

De altfel, în Hotărîrea Curții Constituționale nr. 17/2012, Curtea a reținut că, așa cum a menționat și anterior (Hotărîrea nr. 15 din 13 septembrie 2011 privind controlul constituționalității art. 18 alin. (3) din Legea nr. 152-XVI din 8 iunie

2006 privind Institutul National al Justiției), retragerea unei licențe de exploatare a unei afaceri este o ingerință în dreptul la respectarea bunurilor, garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Curtea a notat că, deoarece scopul procedurii este revocarea, temporară sau permanentă, a autorizației de emisie acordate unui radiodifuzor, aceasta implică în mod incontestabil o ingerință în libertatea de exprimare, garantată de art. 32 din Constituție și de art. 10 din Convenția europeană (a se vedea, între altele, *Nur Radyo Ve Televizyon Yayincılığı A.Ş. v. Turcia* (nr. 2) din 12 octombrie 2010).

În ceea ce privește rolul organului coordonator, Înalta Curte a menționat că, luînd în considerare faptul că Consiliul Coordonator al Audiovizualului este un organ susceptibil politizării, decizia acesteia de a suspenda sau retrage licența unui radiodifuzor poate duce la instaurarea cenzurii sau autocenzurii, ambele la fel de periculoase pentru libertatea de exprimare și dreptul la informație al publicului. Decizia de a „suspenda” licența unui radiodifuzor are același efect ca și „suprimarea” ei.

Literalmente, întru argumentarea neconstituționalității actului, dar și a obiecțiilor descrise *supra* ce vizează arealul informațional din care pot proveni serviciile și programele de televiziune, menționăm că, potrivit Principiilor de la Johannesburg privind siguranța națională, libertatea de exprimare și accesul la informație (adoptate la 1 octombrie 1995), o restrîngere nu este legitimă cînd este justificată prin motive de siguranță națională, dacă adevăratul său scop sau efect demonstrabil este de a proteja interese fără legătură cu siguranța națională.

Mai mult, Convenția europeană cu privire la televiziunea transfrontalieră, încheiată la Strasbourg la 5 mai 1989, ratificată de Republica Moldova prin Legea nr. 1555-XV din 19 decembrie 2002, statuează printre altele principiul libertății de recepție și retransmitere, potrivit căruia părțile vor asigura libertatea de expresie și de informare, conform art. 10 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Părțile vor garanta libertatea de recepție și nu se vor opune retransmiterii pe teritoriul lor a serviciilor de programe care se conformează dispozițiilor prezentei convenții.

Suplimentar, potrivit art. 9**bis** al Convenției, (adăugat în conformitate cu dispozițiile Protocolului STE Nr. 171), fiecare Parte își rezervă dreptul de a asigura ca un radiodifuzor din competența sa să nu difuzeze în mod exclusiv evenimente care sînt considerate de acea Parte ca fiind de importanță majoră pentru societate în așa fel încît să lipsească o parte substanțială a publicului din acea Parte de posibilitatea să urmărească astfel de evenimente, în relatare în direct sau în înregistrare la o televiziune liberă.

În același timp, art. 10**bis** al Convenției statuează principiul pluralismului mass-media, potrivit căruia părțile vor evita ca serviciile de programe transmise sau retransmise de un difuzor sau oricare altă persoană fizică sau juridică din competența lor, în conformitate cu Articolul 3, să periclitizeze pluralismul mass-media.

Nu în ultimul rînd, art. 27 alin. (2) al Convenției garantează dreptul părților de a încheia acorduri internaționale care completează sau dezvoltă prevederile sale sau care extind cîmpul lor de aplicare.

Din raționamentele enunțate, deducem că autorii proiectului au interpretat *in stricto sensu* unele prevederi ale Convenției, omițînd intenționat cumulul normelor ce garantează dreptul la informare a consumatorului de programe media.

Subsidiar, Constituția Republicii Moldova, în art. 34, garantează dreptul la informație, potrivit căruia dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public nu poate fi îngrădit, iar potrivit alin. (5) al aceluiași articol, mijloacele de informare publică nu sînt supuse cenzurii.

În condițiile proiectului examinat, atestăm că tendința autorilor este una specifică regimurilor politice autoritare, care se remarcă prin limitarea libertății conștiinței, presei și celorlalte mijloace de informare în masă. Acest exercițiu deseori se manifestă prin monopolizarea mijloacelor de informare în masă și supunerea acestora unei monitorizări politice excesive, prin instrumentul cenzurării și interzicerii difuzării informațiilor neconveniente puterii.

Articolul 32 din Constituție statuează expres libertatea opiniei și a exprimării, iar, după cum este bine cunoscut, acest drept înglobează cele mai importante prerogative de care se poate bucura omul într-o societate democratică modernă – libertatea gîndului, libertatea cuvîntului și libertatea presei.

Totodată, libertatea de opinie și de exprimare a fost declarată un drept fundamental al omului și piatra de temelie a tuturor libertăților cărora li se consacră Națiunile Unite. Limitarea surselor de informare și a izvorului acestora nu reprezintă altceva decît îngrădirea accesului la informație, în lipsa căreia opinia nu doar că nu poate fi obiectivă, dar devine și guvernată de promotorul informațiilor difuzate.

În raționamentele doctrinare vom regăsi extins conceptul potrivit căruia dispoziția constituțională referitoare la libertatea gîndirii și a opiniei ar trebui să-și găsească locul în art. 31 alin. (1) din Constituție, întregind libertatea conștiinței, care este și trebuie să fie garantată oricărui individ.

Susținem, de altfel, ideea că, garantînd libertatea de exprimare, textul constituțional impune reglementări speciale pentru activitatea instituțiilor ce asigură aducerea gîndurilor și opiniilor la cunoștința publică – mijloacele de informare în masă. Or, în Hotărîrea nr. 19 din 16 iunie 1998, Curtea Constituțională a statuat că dreptul la informație este un drept fundamental al persoanei, deoarece dezvoltarea persoanei în societate, exercitarea libertăților prevăzute de Constituție, inclusiv libertatea gîndirii, a opiniei, a creației, a exprimării în public prin cuvînt, imagine sau prin alt mijloc posibil, presupune și posibilitatea de a recepționa informații asupra vieții sociale, politice, economice, științifice, culturale etc.

De asemenea, Curtea a menționat că art. 34 din Constituție cuprinde dreptul persoanei de a fi informat prompt, corect și clar asupra măsurilor preconizate sau luate de autoritățile publice; accesul liber la sursele de informare politică, științifico-tehnică, socială, culturală etc.; posibilitatea de a recepționa personal și în condiții bune emisiunile radiofonice și televizate; obligația autorităților

publice de a asigura cadrul juridic necesar pentru difuzarea liberă și amplă a informației de orice natură. Iar prin aceasta, Constituția stabilește și obligații corelative puse în sarcina autorităților publice, care, potrivit competențelor ce le revin, sînt obligate să asigure informarea corectă a cetățenilor asupra treburilor publice și problemelor de interes personal, favorizînd pluralismul în mass-media, obligînd mijloacele de informare publică de stat și private să asigure informarea corectă a opiniei publice.

Potrivit Hotărîrii Curții Constituționale nr. 42 din 14 decembrie 2000, sistemul de mijloace de informare în masă este un element indispensabil al societății democratice. Aceste mijloace trebuie să fie puse la dispoziția publicului și accesul la ele trebuie să se facă ușor, ele trebuie să reflecte caracterul pluralist al societății căreia îi servesc și nu trebuie să fie controlate, în regim de monopol, de nici un grup de persoane sau de interese, să nu fie aservite vreunei ideologii. Ele trebuie să furnizeze informații imparțiale, pentru ca cetățenii să poată să-și formeze, în cunoștință de cauză, o opinie clară despre viața socială, economică și politică a țării. În cazul în care instituțiile audiovizualului nu respectă dispozițiile legii, acestea sînt pasibile de măsuri de constrîngere legale, cu dreptul de contestare în justiție.

În Hotărîrea nr. 17/2012, Curtea observă că într-o societate democratică, pentru a asigura un pluralism real în sectorul audiovizual, nu este suficient să se prevadă existența a mai multe canale sau posibilitatea teoretică pentru operatorii potențiali de a avea acces pe piața audiovizualului. Trebuie să permită în continuare accesul efectiv la piață, pentru a asigura o diversitate a programelor, care să reflecte cît mai mult posibil varietatea de curente de opinii din societate, căreia aceste programe îi sînt destinate.

În suportul acestui deziderat, Curtea a subliniat că, într-o zonă atît de sensibilă ca mass-media audiovizuală, la obligația negativă de noninterferență se adaugă obligația pozitivă a statului de a pune în aplicare un cadru legislativ și administrativ adecvat pentru a asigura pluralismul efectiv.

Suplimentar, Curtea a considerat că este necesar să se reamintească principiile generale, derivate din jurisprudența Curții Europene (*Centro Europa 7 S.r.l. și Di Stefano v. Italia*, precitată), privind pluralismul în mass-media audiovizuală: „Așa cum s-a subliniat adesea, nu există democrație fără pluralism. Democrația se „hrănește” din libertatea de exprimare. Ține de esența acesteia să permită propunerea și discutarea unor proiecte politice diverse, inclusiv a celor care pun în discuție modul de organizare actuală a statului, cu condiția ca acestea să nu dăuneze democrației în sine (*Manole și alții c. Moldovei*, § 95, și *Partidul Socialist și alții c. Turciei*, din 25 mai 1998)”.

În susținerea argumentelor evocate *supra*, vom menționa că, potrivit art. 19 al Declarației Universale a Drepturilor Omului, orice om are dreptul la libertatea opiniilor și exprimării; acest drept include libertatea de a avea opinii fără imixtiune din afară, precum și libertatea de a căuta, de a primi și de a răspîndi informații și idei prin orice mijloace și independent de frontierele de stat.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului (CtEDO) a statuat, în Hotărîrea *Ozgur Gundem vs. Turcia 2000*, un raționament de valență principială

în domeniul accesului la informație. Astfel, CtEDO a menționat că publicul are dreptul să primească, prin intermediul presei, informații asupra unui subiect, chiar dacă faptele în cauză și problemele ridicate sînt litigioase.

În ceea ce privește încălcarea art. 54 al Constituției, subliniem că respectiva normă statuează expres faptul că nu pot fi adoptate legi care ar suprima sau ar diminua drepturile și libertățile fundamentale ale omului și cetățeanului. Or, o ingerință în rastrul drepturilor omului urmează a fi justificată de anumite argumente: ingerința corespunde normelor unanim recunoscute ale dreptului internațional, ingerința constituie o măsură necesară într-o societate democratică, ingerința trebuie să fie proporțională scopului urmărit etc., argumente care nu pot fi identificate în raport cu legea examinată.

Nu în ultimul rînd, normele criticate contravin unui șir de acte fundamentale în materia drepturilor omului: Declarația Universală a Drepturilor Omului, Pactul Internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Actele enumerate prevăd expres condițiile în care este admisă restrîngerea drepturilor omului.

Prin urmare, considerăm că orice prevedere în materia asigurării dreptului la informație și accesului la produse media urmează a fi guvernată de marile imperative în materie de informație, care necesită a fi respectate, și anume: exactitatea, onestitatea, discreția, corectitudinea.

Cadrul normativ pertinent

Constituția Republicii Moldova

Articolul 1

Statul Republica Moldova

(3) Republica Moldova este un stat de drept, democratic, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile lui, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sînt garantate.

Articolul 4

Drepturile și libertățile omului

(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile omului se interpretează și se aplică în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care Republica Moldova este parte.

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului la care Republica Moldova este parte și legile ei interne, prioritate au reglementările internaționale.

Articolul 7

Constituția, Lege Supremă

Constituția Republicii Moldova este Legea ei Supremă. Nici o lege și nici un alt act juridic care contravine prevederilor Constituției nu are putere juridică.

Articolul 8**Respectarea dreptului internațional și a tratatelor internaționale**

(1) Republica Moldova se obligă să respecte Carta Organizației Națiunilor Unite și tratatele la care este parte, să-și bazeze relațiile cu alte state pe principiile și normele unanim recunoscute ale dreptului internațional.

Articolul 15**Universalitatea**

(1) Cetățenii Republicii Moldova beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea.

Articolul 16**Egalitatea**

(1) Respectarea și ocrotirea persoanei constituie o îndatorire primordială a statului.

(2) Toți cetățenii Republicii Moldova sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără deosebire de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, opinie, apartenență politică, avere sau de origine socială.

Articolul 20**Accesul liber la justiție**

(1) Orice persoană are dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care violează drepturile, libertățile și interesele sale legitime.

(2) Nici o lege nu poate îngreuna accesul la justiție.

Articolul 32**Libertatea opiniei și a exprimării**

(1) Oricărui cetățean îi este garantată libertatea gândirii, a opiniei, precum și libertatea exprimării în public prin cuvânt, imagine sau prin alt mijloc posibil.

(2) Libertatea exprimării nu poate prejudicia onoarea, demnitatea sau dreptul altei persoane la viziune proprie.

(3) Sînt interzise și pedepsite prin lege contestarea și defăimarea statului și a poporului, îndemnul la război de agresiune, la ură națională, rasială sau religioasă, incitarea la discriminare, la separatism teritorial, la violență publică, precum și alte manifestări ce atentează la regimul constituțional.

Articolul 34**Dreptul la informație**

(1) Dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public nu poate fi îngreunat.

(2) Autoritățile publice, potrivit competențelor ce le revin, sînt obligate să asigure informarea corectă a cetățenilor asupra treburilor publice și asupra problemelor de interes personal.

(3) Dreptul la informație nu trebuie să prejudicieze măsurile de protecție a cetățenilor sau siguranța națională.

(4) Mijloacele de informare publică, de stat sau private, sînt obligate să asigure informarea corectă a opiniei publice.

(5) Mijloacele de informare publică nu sînt supuse cenzurii.

Articolul 46

Dreptul la proprietate privată și protecția acesteia

(1) Dreptul la proprietate privată, precum și creanțele asupra statului sînt garantate.

Articolul 54

Restrîngerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți

(1) În Republica Moldova nu pot fi adoptate legi care ar suprima sau ar diminua drepturile și libertățile fundamentale ale omului și cetățeanului.

Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice din 16 decembrie 1966

Articolul 19.

1. Nimeni nu trebuie să aibă de suferit din cauza opiniilor sale.
2. Orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare; acest drept cuprinde libertatea de a căuta, de a primi și de a răspîndi informații și idei de orice fel, indiferent de frontiere, sub formă orală, scrisă, tipărită ori artistică, sau prin orice alt mijloc, la alegerea sa.
3. Exercițarea libertăților prevăzute la paragraful 2 al prezentului articol comportă obligații și răspunderi speciale. În consecință, ea poate fi supusă anumitor limitări care trebuie însă stabilite în mod expres prin lege și care sunt necesare:
  - a) respectării drepturilor sau reputației altora;
  - b) apărării securității naționale, ordinii publice, sănătății sau moralității publice.

Declarația Universală a Drepturilor Omului din 10 septembrie 1948

Articolul 19

Orice om are dreptul la libertatea opiniilor și exprimării; acest drept include libertatea de a avea opinii fără imixtiune din afara, precum și libertatea de a căuta, de a primi și de a răspîndi informații și idei prin orice mijloace și independent de frontierele de stat.

Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale

Articolul 10. Libertatea de exprimare

1. Orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere.

Prezentul articol nu împiedică statele să supună societățile de radiodifuziune, de cinematografie sau de televiziune unui regim de autorizare.

2. Executarea acestor libertăți ce comportă îndatoriri și responsabilități poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății sau a moralei, protecția reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.

IV. CERINȚELE AUTORULUI SESIZĂRII

În considerarea argumentelor expuse, în conformitate cu prevederile art. 1 alin. (3), 4, 7, 8, 15, 16, 20, 34 și art. 54 din Constituția Republicii Moldova, art. 4 și art. 25 din Legea cu privire la Curtea Constituțională, art. 4, 38, 39 din Codul jurisdicției constituționale, solicit Înaltei Curți:

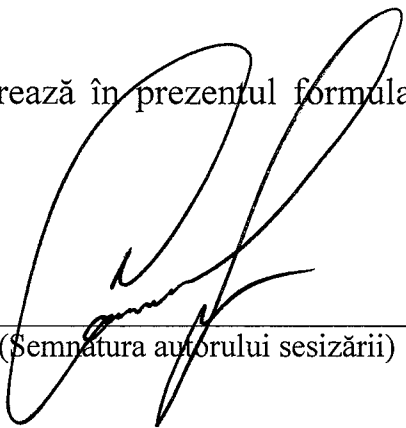
1. Admiterea spre examinare și declararea admisibilă a prezentei sesizări;
2. Exercițarea controlului constituționalității și declararea drept neconstituțională a Codului serviciilor media audiovizuale al Republicii Moldova nr. 174 din 18 octombrie 2018.

V. LISTA DOCUMENTELOR

1. Codul serviciilor media audiovizuale al Republicii Moldova nr. 174 din 18 octombrie 2018;
2. Scrisoarea de remitere a Legii spre reexaminare Parlamentului nr. 01/1-06-99 din 2 noiembrie 2018;
3. Demersul Parlamentului Republicii Moldova nr. DPC/C-6/214 din 12 noiembrie 2018.

VI. DECLARAȚIA ȘI SEMNATURA

Declar pe onoare că informațiile ce figurează în prezentul formular de sesizare sînt exacte.

(Semnatura autorului sesizării)